

Slovo úvodem	<i>Štěpán Glac</i>	4
Kronika	<i>Pavel Moravec</i>	4
Velebný pane, husu vám nesu	<i>Stanislav Příbyl</i>	8
Florencie aneb „parliamo italiano“	<i>Tomáš Klíč</i>	14
Zbytečnost a nebo proroctví?	<i>Štěpán Glac</i>	16
Římská anabáze	<i>Roman Dvořák a kol.</i>	17
Život ve fontáně	<i>David Henzl</i>	18
O výhodách Nepomucena	<i>Pavel Moravec</i>	19
Pojď a následuj mě	<i>Karel Orlita</i>	21
Snad pobavím	<i>Petr Šabaka</i>	23
Peru	<i>Pavel Lazárek</i>	24
Začátky	<i>Petr Šabaka</i>	28
Fata Morgana	<i>Marek Slatinský</i>	29
Až já budu svatý	<i>Jindřich Čoupek</i>	30
Chvála staré dobré češtiny	<i>Stanislav Příbyl</i>	32
Volební boj	<i>Tomáš Parma</i>	32
Co je dialektika?	<i>Štěpán Glac</i>	34
Básně	<i>Karel Orlita</i>	36
Nový zpěvník	<i>Michal Umlauf</i>	37
Gratulujeme		38

<http://www.nepomucenum.net>

Redakce: *Petr Šabaka, Štěpán Glac, Michal Umlauf*

Technická spolupráce: *Jan Bleša*

Ilustrace © *Vojtěch Brož, Jan Bleša*

Adresa:

Pontificio Collegio Nepomuceno

Via Concordia, 1

00183 Roma

Tel.: 0039-06-772 657 1

e-mail: collegium@nepomucenum.net

e-mail redakce: brazda@nepomucenum.net

© **30. 11. 2001**

Milí čtenáři Brázdy!

Po každém létu přijde podzim. A po každé letní sklizni je třeba připravit pole na další setbu. Nutno zabořit ostré lopatky pluhu do úrodné hlíny, aby se to, co bylo na povrchu, ponořilo do černé země a to, co bylo v zemi, aby se dostalo na povrch. Hroudy je potřeba zkyprřit a provzdušnit, aby se na jaře, až bude pole zvláčeno a upraveno k setí, staly dobrou půdou pro osivo.

Naše různorodá nepomucenská komunita se v čerstvě vyorané brázdě chce s vámi podělit o vůni podzimní ornice, o obyčejné zážitky, dojmy a drobné postřehy, o živiny, které pomáhají přenášet Nepomucenum od jednoho jara k druhému a dávají jeho zdem životní náplň.

Štěpán Glac

Kronika

Máme tu další školní rok a s ním spojené změny v osazení Nepomucena. Co se týká seminaristů, odchod jediného loňského "třetáka" Jana Houkala a příchod devíti nových tváří v prvním ročníku teologie znamenal, chceme-li se vyjádřit železniční terminologií, že "jízdni řád ranních odjezdů na Laterán je posílen osmi novými spoji". Jiná je situace u kněží, jejichž počet se oproti loňskému školnímu roku snížil. Rozloučili jsme se s Dušanem Argalášem, Pawlem Kawalcem, Janem Kornekem a Sebastianem Sosnowskim a namísto nich přišli Prokop Brož a Karel Orlita. Přesto alespoň jedno pozitivum v počtu kléru nesmíme opomenout - z laika-laika se stal jáhen Angelo Scarano.

Současný stav nepomucenských alumnů vypadá proto následovně:

<i>(arci)diecéze</i>	<i>jméno</i>	<i>studijní obor</i>
Praha	Stanislav Příbyl	2. roč. doktorátu
	Angelo Scarano	2. roč. doktorátu
Litoměřice	Petr Kubíček	2. roč. doktorátu
Plzeň	Štěpán Glac	3. roč. teologie
	Petr Bauchner	1. roč. licenciátu
České Budějovice	Tomáš Dryje	1. roč. teologie
	Roman Dvořák	1. roč. teologie
	David Henzl	3. roč. teologie
Hradec Králové	Prokop Brož	1. roč. licenciátu
	Petr Šabaka	1. roč. teologie
	David Vopřada	1. roč. teologie

<i>Olomouc</i>	Jan Bleša	2. roč. teologie
	Bedřich Horák	2. roč. licenciátu
	Tomáš Klíč	1. roč. teologie
	Vratislav Kozub	1. roč. teologie
	Michal Umlauf	3. roč. teologie
<i>Ostrava - Opava</i>	Marek Kozák	3. roč. teologie
	Pavel Moravec	3. roč. teologie
<i>Brno</i>	Jindřich Čoupek	1. roč. teologie
	Oldřich Chocholáč	1. roč. teologie
	Ivan Kolman	2. roč. teologie
	Pavel Lazárek	2. roč. teologie
	Karel Orlita	1. roč. licenciátu
	Stanislav Pacner	2. roč. doktorátu
	Tomáš Parma	2. roč. teologie
	Marek Slatinský	3. roč. teologie
	Pavel Svoboda	1. roč. teologie
<i>Nitra</i>	Igor Hanko	2. roč. licenciátu
	Ľubomír Hlad	2. roč. licenciátu
	Stanislav Kaššovic	3. roč. licenciátu

(Pro lepší přehled jsou jména kněží označena tučným písmem.)

Abychom nevynechali nic z toho, co se v Nepomucenu od vydání minulého čísla Brázdy událo, musíme se vrátit až do dubna letošního roku. Již během prvního dubnového týdne proběhl v Nepomucenu cyklus přednášek o umění pod vedením akademické malířky paní Remigie Litwinowiczové. Naše setkávání jsme zakončili společným vytvořením obrazu na motivy podobností o kmeni a ratolestech, který paní malířka po dokončení darovala Nepomucenu.

Následující velikonoční svátky někteří z nás využili k cestě domů, jiní cestovali za krásami Evropy. Ke konci prázdnin přicestoval do Nepomucena na krátkou návštěvu generální vikář ostravsko-opavské diecéze, se kterým jsme si zavzpomínali na velkolepou akci "Vánoční strom 1999".

V neděli 6. května podnikla kolej tradiční společný výlet. Naše cesta směřovala nejprve do města Tarquinia, kde jsme si prohlédli muzeum a nekropoli Etrusků. Odpoledne jsme pokračovali v cestě do Viterba. Obědvali jsme na periferii v blízkosti termálních pramenů a jezírek, kde poté většina seminaristů i otec spirituál smočili své nohy a na chvíli pózovali k velké radosti ostatních členů výpravy. Následovala prohlídka historické části města, kde si mnozí prohlédli výstavu "Úsměv" s dentologickou tematikou. Výletu se zúčastnil i brněnský biskup Vojtěch, který nás přijel na několik dní navštívit.

Ve středu 16. května se v Nepomucenu konala tradiční "festa" k počtě patrona pana rektora i celé naší koleje. Úvodním latinským nešporám v kapli

předsedal náš exalumnus a světící biskup pražský Jaroslav Škarvada, který nás povzbudil v krátké, ale zato velmi živé promluvě - hned po nešporách totiž musel spěchat na letiště. Oslava se poté přemístila z kaple na zahradu, kde nás uvítala libá vůně opékajícího se naloženého masa. Na tomto místě je třeba vyjádřit pochvalu i poděkování především seminaristům z farnosti Brno - svatý Augustin, kteří si vzali za svou tuto druhou část oslavy a díky kterým jsme si mohli pochutnat nad skutečně vypečenými kousky. Družná zábava se protáhla až do pozdních hodin, kdy opékání vystřídal zpěv českých, moravských, slezských a slovenských písní.

V úterý 22. května jsme slavnostně vyprovodili na poslední cestu do školy bohoslovce třetího ročníku teologie, neboť o den později začalo zkouškové období. Začali jsme se tedy připravovat na zkoušky. Záda, bolavá od neustálého sezení za stolem, jsme léčili občasným koupáním v moři (pochopitelně pouze v době vyhrazené denním řádem) a ve svých myšlenkách jsme se stále častěji zabývali anticipací času letních prázdnin. Hodně nám v této činnosti pomohl Pavel Lazárek, který v rekordním čase složil všechny předepsané zkoušky prvního ročníku a 12. června v 5,40 odletěl na měsíční pastorační praxi do Peru. Postupně jsme Pavla následovali (tedy ne v odletech do Peru, ale) v dodělávání zkoušek a odjezdy na vytoužené prázdniny. A ještě jeden důležitý dodatek - v předposledním červnovém týdnu to v Nepomucenu vypadalo jako o rodičovských sdruženích: tři alumny přijeli navštívit jejich rodičové, aby se pokochali krásami Říma a alespoň jednou spatřili místa, kde jejich děti studují.

Nový školní rok 2001/2002 jsme v Nepomucenu zahájili v sobotu 29. září o svátku Svatých archandělů a již při určování zasedacího pořádku v kapli jsme si nemohli nevšimnout, že se počet seminaristů téměř zdvojnásobil. V neděli jsme se oddali pětidennímu vnitřnímu ztišení a naslouchání Božímu hlasu pod vedením otce Vojtěcha Kodeta. Otci exercitátorovi Vojtěchovi patří náš velký dík.

V neděli 14. října nás navštívil pan kardinál Miloslav Vlk, slavil s námi mši svatou a věnoval nám také svůj čas v besedě o problémech církve univerzální i partikulární. Ve stejný den při obědě jsme dobrým vínem a poslechem libých tónů od klavíru oslavili doktorát civilního práva našeho alumna Stanislava Příbyla. Těšíme se na promoci v únoru příštího roku. Hned ve středu poté následovalo při obědě další "spumante", tentokrát k oslavě doktorátu našeho exalumna Petra Žúrka, kterému tímto přejeme mnoho sil při vyučování na olomoucké fakultě.

17. říjen se však do historie naší koleje zapsal ještě jednou významnou událostí - do vědecké rady teologické fakulty PUL byl zvolen náš alumnus Michal Umlauf.

V pátek 19. října jsme se spolu s naším římským biskupem Janem Pavlem zúčastnili mše svaté u příležitosti zahájení nového školního roku. Papež v

závěru promluvy vzpomenu na své mládí a studentskou obec v Krakově a popřál nám do nového školního roku hodně sil.

V neděli 28. října nastala další neobyčejná událost, jaká Nepomucenum jen tak nepotká. Jistě všichni uznají, že rektor semináře, a navíc v seminární kapli, příliš často svátost křtu neuděluje. Avšak výjimky se dějí. Při slavnostní mši svaté přijala křest spolu s dalšími iniciačními svátostmi paní Alena Pazderová z ústředního státního archivu ČR, kterou známe z historického ústavu ČAV v budově Nepomucena. Přejeme jí mnoho světla a radosti na její další životní cestě.

V úterý 30. října přijel do Říma náš exalumnus otec arcibiskup Karel Otčenášek spolu s generálním vikářem královehradecké diecéze Karlem Sochou, aby se zúčastnili blahořečení slovenských mučedníků z doby totality Pavola Petera Gojdiče a Metoda Dominika Trčky. Obřad se konal na náměstí Svatého Petra v neděli 4. listopadu a zúčastnili se jej také naši biskupové Antonín Liška, Jaroslav Škarvada a Petr Esterka. Není proto divu, že v tento den, na nějž připadla i památka svatého Karla Boromejského, patrona našich sester, bylo co slavit.

V sobotu předtím se však konala událost pro život Nepomucena neméně významná a neopomenutelná - podzimní společný výlet, tentokrát s trasou Subiaco, Casa Mari a Anagni. V Subiacu jsme si prohlédli místo, kde svatý Benedikt začínal svůj řeholní život a díky krásnému počasí jsme se pohledem na krásnou přírodu mohli přesvědčit, že si vybral skutečně dobře. V cisterciáckém opatství Casa Mari nás magistr historických věd Tomáš Parma svým vyčerpávajícím projevem uvedl do historie i tajů tohoto kláštera. Do Anagni jsme bohužel doputovali v hodinu mírně pokročilou a venkovní vzduch se začal ochlazovat na pro nás zatím nezvyklou teplotu. Prohlédli jsme si jen letmo katedrálu a papežský palác a letmo se vydali zpátky do Říma. Jako host se k našemu výletu připojil otec Michal Slavík, generální vikář pražské arcidiecéze, touto dobou na návštěvě v Římě.

V úterý 6. listopadu se na Lateránské univerzitě konala slavnostní inaugurace nového školního roku, které se mimo mnoha jiných hostů zúčastnil i bývalý apoštolský nuncius v naší zemi arcibiskup Giovanni Coppa.

V pátek 9. listopadu o svátku posvěcení Lateránské baziliky nás krátce navštívil další z našich exalumnů-biskupů, Petr Esterka. Zavzpomínal na svá studentská léta, ale hovořil také o své práci mezi našimi krajany a o perspektivách jejich pastorače.

Toto je tedy přehled těch nejzákladnějších událostí, které nás za uplynulý půlrok potkaly. Nezbyvá než nám alumnům popřát mnoho sil pro nastávající školní rok a celé nepomucenské obci mnoho událostí, především těm pozitivních, aby, jak říká klasik, bylo v příští Brázdě o čem psát.

Velebný pane, husu vám nesu

Stanislav Přibyl

Velebný pane, husu vám nesu
já bych se vdávala, já bych se vdávala
celá se třesu

Velebný pane, já chci mít muže
já vám dám návdavkem, já vám dám návdavkem
kachnu a kuře

Kachnu a kuře, dvě hroudy másla
já bych se vdávala, já bych se vdávala
až bych se třásla

Tuto píseň nalezneme ve sborníku „Český jih a Šumava v lidové písni“, kterou „zapsal, slovesně a hudebně upravil a v jubilejním roce 1928 vydal Karel Weis“. Kniha byla věnována „panu Rudolfu Beranovi, poslanci Národního shromáždění a předsedovi Národohospodářského sboru jihočeského“. Sestavovatel ohledně pramene písně udává: „Pozn. Zpíval mi Jos. Holický ve Stříbřeci“.

V naší koleji nabyla píseň tato povahy legendární, ba kultovní (tak se označují kulturní jevy, které identifikují jednotlivé generace). Proslavil ji na vícerych svých vystoupeních pěvec (dnes již P.) Pavel Klouček, náš ex-alumnus. Zejména partii „já bych se vdávala, já bych se vdávala...“ zpíval tak rozverně, jako by byl snad nějakou klientku tohoto druhu již slyšel, kterak se vdavek dožaduje. O výtvarné ztvárnění písně jsem požádal dalšího našeho ex-alumna, P. ThLic. Vojtěcha Brože, jehož dílka již delší dobu zdobila stránky našeho kolejního časopisu. Zůstáváme tedy věrni tradicím.

Nyní předkládáme některé parafráze, exegeze a inspirace, jež píseň „Velebný pane“ vzbuzuje. Ty politizující by snad s dodatečným vysvětlením pochopil pan Beran, zatímco chudák pan Holický by se asi divil všem. Vy však čtěte pozorně a v duchu onoho nepomucenského „*delectare in...*“

Come traduce la CEI? – Un contributo del prof. R. Penna

Non facciamo un corso di pennologia ma della Sacra Scrittura. L'unica cosa che abbiamo nella mano è il testo sacro. Tant'è vero che la CEI il più delle volte ci offre un vero e proprio *targum* anziché una traduzione valida. Le linee principali del cristianesimo paolino puro sono del tutto smussate nella versione della CEI di questo testo prezioso:

*Reverendo signore, Le porto un'oca
io mi sposerei, io mi sposerei
sto tremando tutta intera*

*Reverendo signore, io voglio avere un uomo-maschio
io Le darò in sovrappiù, io Le darò in sovrappiù
un'anatra e un pollo*

*Un'anatra e un pollo, due montagne di burro
io mi sposerei, io mi sposerei
fino al punto di tremare tutta intera.*

‘E più che ovvio che con le traduzioni del genere non potete svolgere un vero e proprio lavoro scientifico. Ne risulta quindi che i pretendenti di 30/30 o, Dio me ne guardi, perfino di 30/30 c. 1. (l'abbreviazione c. 1. non vuol dire Comunione e Liberazione, tanto per chiarirci) devono studiare dal testo originale greco.

Obecná exegeze

V textu písně vystupují pouze dvě jednající postavy: velebný pán a prostá dívka z lidu. Ohledně označení „velebný“ panuje mezi exegety rozpor. Zastánci liberálního stanoviska tvrdí, že teprve nárůst mocenských nároků církve způsobil pozdní dodání vsuvky „velebný“ před „pane“. Tuto interpolaci však nemohou nikterak doložit. Způsobila by také značnou nejistotu v otázce, kdo by pak byl onen oslovený „pán“: majitel sňatkové zprostředkující kanceláře, či amatér v tomto oboru podnikání typu Figaro v opeře Lazebník Sevilský, či snad (a to již je poněkud odvážná hypotéza) samotný Hospodin, tedy „Pán“.

V posledním případě by se pak nejednalo o přinášení obětí suchých, jak se pokoušeli dokládat někteří exegeté, nýbrž zápalných, a to velmi mastných: husa, kachna, kuře, máslo. V případě, že by se jednalo pouze o „pána“ nebo „velebného pána“, nepanuje shoda v charakteru dívčiny nabídky. Menšinový proud je toho názoru, že jde z dívčiny strany o neslušnou nabídku samotnému velebnému pánu. Je nasnadě konfesní rozvrstvení tohoto menšinového proudu: jde zhusta o exegety evangelické a rovněž o některé exegety katolické z kruhů bojujících o zrušení povinného celibátu.

Drtivá většina exegetů se však shodla na tom, že velebný pán má vůči dívčiny tužbám úlohu toliko zprostředkovatelskou. I kdyby byla pravdivá verze, že jde

pouze o „pána“, nikoli „velebného“, musel to být v prvokřesťanské obci jistě muž, požívající značné authority, a proto se netřeba divit, že pozdější staletí přiřkla takovým církevním služebníkům titul „velebný“.

Na celém textu je působivá především jeho gradace. Stupňování dívčiny vdavekchtivosti se projevuje v překypujícím vršení hmotných, přesněji

gastronomických dober, o nichž se dívka zjevně oprávněně domnívá, že půjdou velebnému pánu k duhu a že ona jimi před ním bytostně vyjádří svoji spalující tužbu. Exegeté ovlivnění teologií osvobození užívající metodu *pensare – giudicare – agire* upozorňují na skutečnost, že dívka svým slovním projevem působí na myšlení velebného pána (*pensare*), kupením hmotných blah pak na jeho posuzování situace (*giudicare*) a konečně výslednicí těchto obou složek má být nový způsob jednání, které se angažuje ve prospěch chudých a utlačovaných lidí (*agire*).

Tento názor zavrhl před časem Kongregace pro nauku víry svým prohlášením *Dominus Reverendus* (Velebný pán), jíž upozorňuje na univerzalitu spásy, objektivní charakter pravdy a nepřipustnost synkretismu nauk. Vrcholem argumentace je ve jmenované deklaraci upozornění, že dívka ani nemohla patřit mezi latinskoamerickou chudinu, jestliže byla schopna nabídnout velebnému pánu hnedle pět hmotných dober: husu, kachnu, kuře, jednu hroudu másla a druhou hroudu másla. Takovou vydatnou stravu bychom jistě těžko hledali ve *slumech* na předměstí Rio de Janeiro nebo Buenos Aires. Církev tedy opět povznesla ústy kongregace prorocký hlas v dnešní relativistické době, aniž by však popřela základní opci pro chudé, která zůstává nadále její hlavní starostí v zemích třetího světa.

Alexandrijská alegorizující exegeze

Bratři, nezůstávejme pouze u tělesného významu slov svatých Písem. Vejděme do pravé velesvatyně, které vládne náš Pán, a oživme naši víru, která jako laň prahne po vodách těch nejčistších nebeských bystřin.

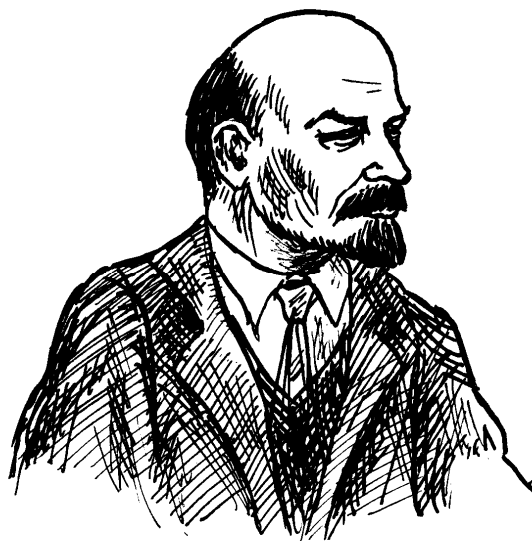
Jak ubohé by bylo zůstat u výkladu, který dávají Písmům Židé. Zatemnění nevědomostí si vskutku myslí, že prorok měl na mysli obyčejnou husu, kachnu a kuře, jakož i pouze takové máslo, které obvykle tlučou naše otrokyně z obyčejné smetany. Kdo již pronikl do duchovních hlubin, nespokojí se s jejich chápáním Písem, neboť jak praví Apoštol: jejich myšlení na tom ustrnulo. Až do dnešního dne zůstává onen závoj při čtení staré smlouvy a zůstává skryto, že je zrušen v Kristu. A tak, bratři moji, nemusím vás obšírně poučovat o tom, že robustní husa znamená pravou a nefalšovanou křesťanskou víru, kachna směřující ke svému cíli pak zajisté křesťanskou naději, zatímco bezbranné kuře, určené k opékání, pak zcela oddanou a ryzí křesťanskou lásku. Chválím vás také, bratři moji, že jste si povšimli, kterak prorok zmiňuje dvě hroudy másla,

netoliko jednu. Ano – předpovídá tak, že krom staré smlouvy bude uzavřena ještě nová, aniž by však byla stará zrušena. Ano, obě smlouvy usvědčují hříšníka z másla na hlavě. Tohoto poselství se bratři držte a nikdy neklopýtnete.

Revoluční směrnice Vladimíra Iljiče Lenina

Bestiální utlačování dělnické třídy se v buržoazní společnosti neobejde bez ideologického monopolu vládnoucí třídy. Buržoazie si nechává ochotně přisluhovat od církve, protože ví, že kněžouři jsou schopni nabízet utlačovaným masám opium v podobě náboženského tmářství, které jim dává zapomenout na jejich zbídačelé podmínky. Zároveň církve touží mít odměnou za toto ideologické spojenectví i hmotný podíl na vykořisťovatelských rejdech buržoazie a používá vůči utlačovaným masám tytéž zruďné metody hmotného vysávání, jako továrníci a bankéři.

Po nastolení nové sovětské moci je hlavním úkolem rozrušit ideologický monopol církve a jejích popů. Soudruh Trockij mi právě zaslal depeši „Velebný pane“. Jsem zhrozen z toho, že on, ani další soudruzí nepoznali, oč

se v tomto případě jedná, a také z toho, že za několik let po naší revoluci nejsme schopni takové jevy potlačit. Dcera bohatého kulaka, který evidentně neodvádí výnosy své živočišné výroby do fondu Lidového komisariátu pro zemědělství, krmí těmi nejlepšími přebytky nenasytného popa jen proto, aby jí zprostředkoval svatbu! Kde jsou vidět výsledky vaší ideologické práce? Dnes ráno jsem proto ihned telegrafoval soudruhu Stalinovi, že je třeba zbylé exponenty těchto vykořisťovatelských tříd, přistižené při jakékoli rozvratné sabotáži sovětského hospodářství, bez milosti zastřelit.

Václav Klaus pro LN o předloženém textu ČBK

Když se zamýšlím nad textem „Velebný pane“ napadá mě, a snad každého soudného občana naší země otázka, kde byli všichni ti velební pánové, kteří mají dnes po deseti letech zcela jasno o jednotlivých privatizačních krocích a vidí ve zpětném zrcátku všechny „chyby transformace“. Zdá se mi, jako by žili ve vzduchoprázdnu, a jako by netušili, že pro každý transformační krok bylo třeba získat tolik potřebnou podporu veřejnosti.

Tito ambiciózní pánové rozšiřují mýtus o pokulhávání práva za ekonomikou, a tváří se jako by nevěděli, že každý transformační krok byl podložen příslušným zákonem, pro který ostatně hlasovali nejen poslanci ODS, nýbrž také ODA a jejich KDU-ČSL. Naše cenová liberalizace byla odstartována zákonem „husu vám nesu“, v jehož důvodové zprávě si může každý přečíst o jaký stupeň dopředu se naše společnost měla posunout: „já bych se vdávala“. Pouze nestátotvorná KSČM reagovala zlostí, příznačnou pro viníka čtyřiceti let ekonomické devastace s uměle dotovanými potravinami a zničením konkurenceschopnosti našeho zboží na „měkkých“ trzích RVHP: „celá se třesu“.

Druhým krokem byla malá privatizace. Vedli jsme úporné boje o zákon, kterým bychom se vyhnuli všem třetím cestám a utopickým návrhům, které pocházely z dílen našich elitářů, na jejichž mediální kampaň „já chci mít muže“ jsme odpověděli jasným signálem pro občana: „já vám dám návdavkem kachnu a kuře“. Dnešní podceňování tohoto úspěchu se mi zdá až neskutečné.

Pro fázi velké privatizace bylo třeba vytvořit Fond národního majetku, jehož základní jmění jsme odhadovali na „dvě hroudy másla“. Někteří kritikové si mysleli, že to bylo málo, ale když vidím, jak dnes ČNB svojí restriktivní měnovou politikou nesmyslně škrtí naši ekonomiku, myslím si, že v dané chvíli to bylo docela dost.

Rozpory uvnitř ODS a fatální neloajalita našich koaličních „partnerů“ bohužel neumožnily doladit jednotlivé transformační kroky podle našich původních představ a vrhly naši zemi o několik roků zpět. Dnešní neférové zjednodušování našich médií, která „by se až trásla“ na další a další mystifikace o průběhu transformačního procesu jsou dokladem neuvěřitelné netrpělivosti, kterou se snaží živit naší veřejnost. Já však spoléhám na soudnost většiny našich občanů, kteří pochopí, jaká falešná karta se tady ustavičně vytahuje.

Sigmund Freud o své klientce v Neudörfelgasse č. 15

Obsah textu „*Hochwürden*“ („Velebný pane“ – pozn. překl.) zhruba odpovídá tomu, co mi na mé pověstné psychoanalytické pohovce vylíčila klientka Hannelore M. Překonání Elektřina komplexu bylo u ní spjato s určitými

potížení psychosomatického rázu. Ve svých snech často pociťovala, jak se v místnosti, v níž spala její matka, třáslly hrnky. Po probuzení se obvykle třásla i sama klientka. Na těchto jevech není zpravidla nic neobvyklého. Jedná se o pudové *id*, které se hlásí o slovo.

Klientčino *ego* však bylo narušováno autoritářskými zásahy matky, která na svoji dceru negativně působila velmi přísnou katolickou výchovou. Z ní se klientka vymanila teprve poté, co se přesídlila do podnájmu ve vídeňské Neudörfelgasse č. 15. Vzhledem k tomu, že trpěla rovněž nedostatkem silné otcovské autority, její *superego* nastolilo zvláštní obdivný vztah k tehdejšímu faráři u sv. Floriána, dr. Emanuelu O., apoštolskému pronotáři. Všechny své sny o oddavkách projektovala do postavy tohoto urostlého čtyřicátníka v černé (nejen) sutaně. Ve vídeňské *Markthalle* („Tržnici“ – pozn. překl.) mu kupovala především drůbež, aby uspokojovala jeho domnělé kulinářské potřeby.

Teprve poté, co zjistila, že dr. Emanuel O. má svoji bytnou a hospodyni, slečnu Bettine H., pochopila, že netřeba donášet drůbež a přinesla tentokrát výjimečně dvě hroudy másla. Dr. Emanuel O. jí za to o týden později zprostředkoval schůzku s renomovaným, movitým a zatím svobodným advokátem dr. Johanem M. Ke svatbě klientky s dotyčným advokátem došlo již po třech měsících. Od té doby navštívila moji ordinaci již asi jen dvakrát, protože jev nočního třesení hrníčků ve snu a ranního skutečného třesení klientky obdivuhodně rychle mizel, až se docela vytratil.

Florencie aneb „parliamo italiano“

Jedno říjnové ráno mě v Nepomucenu probudilo ze solidního spánku jemné zaklepaní. Hlavou mi projela myšlenka, která měla značný popoháněcí účinek. Letmý pohled na budík potvrdil mé tušení: Je 6.15 a dole v kapli už čtvrt hodiny „běží“ program. S pocitem zahanbení, de facto stále ještě spící, jsem za chvíli dorazil na místo.

Působící příčinu (*causa efficiens*) tohoto *lapsu* jsem pohotově spatřoval v nezvyku, vždyť jsem celé září vstával až v sedm. Patřím totiž do onoho nepřehledného houfu bohoslovců, který letos zaplavil Nepomucenum ze seminářů v Praze i v Olomouci. My, kteří jsme původu moravského (viz. aktuální stav alumnů), jsme v návaznosti na své předchůdce podstoupili ve Florencii intenzivní čtyřtýdenní „zasvěcení“ do způsobu dorozumívání, obvyklého v těchto zeměpisných šířkách. Kdo by snad o této nově zavedené tradici dosud nevěděl, toho odkazuji na příslušný článek prvního loňského čísla Brázdy (pozn. popisované okolnosti transportu do Itálie je možno v podstatě zachovat, pouze si opravte datum odjezdu na 27.8. a čas příjezdu do Říma cca 13.30 následujícího dne).

Když v neděli 1. září naše pětičlenná skupina dorazila po třech a půl hodinách jízdy vlakem třídy D (*diretto*) do stanice *FIRENZE, Santa Maria Novella*, nikdo nevěděl, co nás v nejbližších okamžicích čeká. Před nádražím jsme se nechali společně vyfotit s pozadím velkolepé dómské kopule. Pak vzal každý do ruky mapu a rozešli jsme se hledat své hostitelské rodiny.

Když jsem poprvé vstoupil do malého bytu v centru města, potkal jsem hned u vchodu psa (ne zrovna malého). Jak se později ukázalo, žila tam s čtyřčlennou rodinou ještě i kočka. Ve snaze nedát na sobě znát překvapení, jsem prohodil s paní domu několik nespělých italských vět, jež mě dovedly do mého pokoje. V prosté místnosti (téměř jako zdvořilá pozornost) stálo klekátko, které přímo vybízelo k modlitbě. Zjevně se však k tomuto účelu nepoužívalo, bylo totiž přímo pod zrcadlem.

Další den v 9 hodin jsme ve škole zasedli k vstupnímu testu, který nás stál hodně sil. Zařazení do příslušných pokročilostních kategorií jsme se začali seznamovat se svými spolustudenty (většinou z německy mluvících zemí a Japonska). Atmosféra ve skupinách byla výborná, na české bohoslovce si z loňska učitelé ještě pamatovali. Ve vyučování nechyběly prvky jako poslech slova i hudby, sledování klasiků italského filmu i literatury. Každý den ve 13.00 jsme se po čtyřech hodinách výuky rozcházelí hledat něco k snědku (měli jsme totiž zaplacenou pouze polopenzi).

Ve Florencii jsme se také začali seznamovat s italskou liturgií v lepším případě doprovázenou oblíbenými písněmi jako *Resta con noi*. V benediktinském klášteře *San Miniato al Monte* se slaví denně mše svatá s večerními chválami v gregoriánském chorálu. Před jejich bazilikou se vždy nabízí velkolepý pohled na město. Časem jsme objevili další příležitost k obohacení duchovního života v *Comunita monastica di Gerusalemme*, kde bývaly adorace a zpívaná liturgie.

Kromě vytrvalého studia jsme samozřejmě využívali bohaté kulturní nabídky města, každý v míře jemu přiměřené (prohlídky kostelů, paláců a muzeí, procházky kolem řeky Arno...). Jednou v neděli jsme vyrazili na společný výlet, jehož cílem byl nedaleký klášter *Monte Senario*. Trochu jsme bloudili, občas i zapršelo, ale stálo to za to. Bohužel Pavel Svoboda hned na to onemocněl.

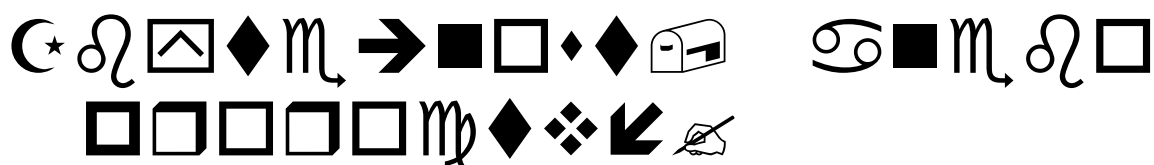
Kdo by si představoval září ve Florencii jako příjemné italské léto, byl by počasím zaskočený stejně jako my. Olda Chocholáč si dokonce koupil na trhu levný svetr, který však vzápětí v důsledku vyprání ztratil původní tvar i velikost.

Tak se přiblížil čas návratu. Inspirován horlivostí svých spolubratrů jsem chtěl koupit své paní domácí kytku jako malou pozornost na závěr společně strávených dní. Vybaven několika tisícovkami a neznalostí místních poměrů jsem přistoupil ke stánku s květinami. Po prohlédnutí cen jsem vybral žlutou gerberu za 2000 lir. Prodavač omotal její konec alobalem a s úsměvem mi ji

podával. Po probrání z prvního šoku jsem naznačoval, že by to chtělo „*qualcosa di più*“ (myslel jsem, že ji nějak ozdobí a pěkně převáže). Ukázalo se, že s něčím takovým jeho stánek ani nepočítá. Nakonec ukázal na „nevěstin závoj“ – no dobrá, aspoň něco. Prodavač však k mému úžasu ulomil velikou větvíčku, nebohou gerberu do ní zcela nevkusně zabořil, přetáhl je gumičkou, vrátil původní zmačkaný alobal a byl hotov. Už jsem neměl odvahu něco po něm chtít.

I když ji paní domácí po menší úpravě s vděčností přijala, doporučuji vám i sobě v podobných případech koupit raději růži, která je pěkná sama o sobě, a nedůvěřovat lehkovážně italským květinářům.

Tomáš Klíč

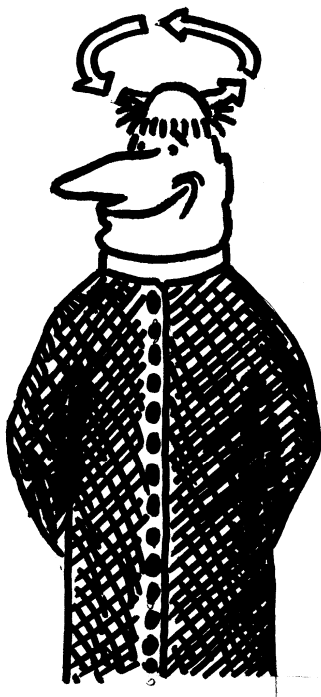
Tady v Nepomucenu to začalo vloni. Z ničeho nic se vedle společného koše na odpadky na našem patře objevily další nádoby, různě popsané.

Okamžitě se startují obranné reflexy proti veškerým novotám, a začíná se vtipkovat na účet jednoho z nás, který se snaží i do naší koleje zavést třídění odpadů.

Má tato mravenčí práce vůbec vliv na životní prostředí? Pokud ano, tak minimální, protože takových bláznů, kteří si takto ztěžují život, je dnes poskrovnu.

S nechutí a s pocity naprosté zbytečnosti přináším množství odpadků a začínám vybírat plasty, papír a lahve od vína a pomalu je třídím do jednotlivých sektorů. S údivem na sobě pozoruji, že mě postupně opouštějí mé negativní emoce a napadá mě, že tváří v tvář mnohomluvným svědkům evangelia bude možná tato drobnost jedním z kamínek Božího slova, které osloví i dnešního „nevěřícího“ člověka.

Tak nějak by mohl vypadat světec třetího tisíciletí:

Štěpán Glac

ŘÍMSKÁ ANABÁZE

V sobotu 1. září jsme se rozloučili s rodinami našich hostitelů ve Vicenze a Cittadelle, kde jsme prožili necelé dva týdny, abychom „zdokonalili“ naši italštinu. Ne, že bychom byli škrti, ale platit za dálnici se nám nechtělo, a tak jsme se vydali po „Superstrádě“ k vytouženému cíli naší cesty, Římu. Když jsme tuto cestu volili, byli jsme si vědomi varování Zdenka Wasserbauera (povšimněte si, prosím, jak jsme všímaví k radám duchovních vůdců!), že nás během cesty potkají mnohé výmoly (aneb díry). Nebylo to tak strašné, ale přesto jsme si pokaždé, když jsme nějakou díru vymetli, vzpomněli – no, hádejte na koho! Po několika hodinách v rozpáleném autě jsme konečně mohli zvolat: „O, felix Roma!“

Vjeli jsme do vrat Nepomucena, která za námi zaklapla. Naše pocity ještě nabraly na intenzitě. Přijíždíme na parkoviště a našemu pohledu nemohou uniknout zničení kamarádi z olomouckého semináře, kteří přijeli několik dní před námi a byli již zapojeni do pracovního procesu. „No, nazdar!“ – to byla snad nejjemnější slova, která nás napadla spolu s vidinou, že bychom tu takhle měli „spočinout“ na celé září. (Pro upřesnění nemůžeme nepodotknout, že tomu tak nebylo.)

Nastal čas vítání s těmi, které jsme znali. Z upocených tváří jsme tušili radost, ale nedalo se identifikovat, co je jejím hlavním zdrojem. Zda jde primárně o radost z našeho setkání, nebo z toho, že přijely potenciální posily, nebo z toho, že se blíží večer, tedy konec práce.

Dala se tušit i přítomnost někoho z představených. Jistě všichni známe příběh z Janova evangelia, ve kterém má Marie z Magdaly problém s tím, aby poznala Ježíše (J 20,15n). I my jsme ve skrytosti prožili totéž, když jsme prohlédli a seznámili jsme se s p.vicerektorem.

Ještě než jsme občerstvili svá těla výbornou večeří, přivítala nás hned při příchodu do jídelny radostná tvář prof. Polce. I pro nás se toto setkání neslo v mnohem radostnějším, otevřenějším a příjemnějším duchu, než setkání před několika týdny, když jsme usilovali o získání zápočtu z Církevních dějin a zkoušky z Patrologie.

Než jsme se nadáli, „olomoučáci“ odjeli do Florencie, a tak jsme tu zbyli (myšleno bohoslovci) na všechno sami.

Nastal obvyklý kolotoč: Ráno, to se možná budete divit, jsme vstávali. Následovala mše svatá, snídaně, cesta do školy (zprvu naplněná družným hovorem, ale jak postupoval čas, taky potřebným studiem), čtyřhodinový pokus našich učitelů uvést nás do tajů italštiny (jejich nejčastější odpověď na dotazy ohledně gramatiky: „Non c'è regola!“), oběd, nádobí, siesta, studium, večeře, nádobí, spánek. Mezi to všechno se samozřejmě vešla také modlitba.

Tento stereotyp příjemně narušovaly návštěvy. Není možno opomenout rozesmátá setkání s P. Prokopem, veselé snídaně s P. Svobodou a spolupráci s naším „exspírou“ Zdenkem Wasserbauerem, který si u nás našplhal nejen tím, že chodil do knihoven, čímž jsme mu přičítali aspoň malé studijní nasazení, ale také tím, že s námi sdílel úděl v „šeólu“.

Je vždycky lepší, když stejný osud neprožíváme sami, a tak nás potěšilo, že společně s námi přišla do Nepomucena také Berta. Většina z vás ji zná. Plnoštíhlá, praktická, bohatá, pracovitá, nenáročná atd. Už víte, kdo to je? Správně, je to nová myčka! Přes všechny klady má jednu malinkou vadu, že je někdy samá legrace a nechce poslouchat. V takových situacích jsme vymýšleli, jak jí říkat. Nejprve jsme se chtěli nechat inspirovat jménem počítače Vojtěcha Brože (Jezábel – pozn. autorů), ale zjistili jsme, že buď jsou nedostatečné naše znalosti Písma, nebo spíš že bibli není možné nalézt vhodné jméno, totiž aby ji nějak vystihovalo. Dodo se nechal inspirovat kalendářem a zbytek výkonné rady (po přednesení referátu o důvodech mluvících pro) návrh „Berta“ schválil.

Společně s námi navštěvovala kurz italštiny také sestra Vojtěcha, která jako vzorná studentka byla úplně nešťastná, když jsme výjimečně nedostali žádný úkol. Nemusím snad ani zmiňovat, že, zatímco před námi byla u každého mytí nádobí po večeři ještě vidina dodělávání úkolů, ona už měla vše zvládnuté. Není divu, že u takových výrostků, jako jsme my, si po několika podobných událostech vysloužila titul „šprtka“. Tady opět vstupuje do hry Zdenek Wasserbauer, který tento náš výrok potvrdil svou autoritou a letitými studentskými zkušenostmi.

Toto je samozřejmě jen zlomek ze zážitků (těch radostnějších), které provázely naše začátky tady v Nepomucenu. Věříme, že tímto pro nás veselé zážitky neskončily, a těšíme se, že další budeme moci prožívat společně s vámi.

Roman Dvořák, Tomáš Dryje a David Vopřada

Život ve fontáně

Nový univerzitní rok nám nastal, koledu přichystal. Copak je to za koledu? Věřte, nevěřte, mnoho se změnilo. Ani naše fontánka se nestrání dnešní době a, podobně jako se vylepšují různé technologie ve světě, i ona stále více a více kvete. Došlo a dochází k viditelné proměně. Dříve bylo obeháno naše božstvo, sídlící na ostrově zeleně, zarostlou „fosátou“. Nyní jakoby vše prohlédlo. Staré pominulo a nové nastoupilo. Aby nové mohlo růst, staré se musí vymýtit. Byly odstraněny staré výrůstky v Amorkově zahrádce, které musí dát přednost novému stále řídkšímu porostu. Též byl odstraněn šedý zákal, aby se ukázalo, co všechno se skrývá v tajemných vodách. Stále počítáme a počítáme, aby snad nedošlo ke ztrátám a naše biosféra nevyhynula. Šetříme, abychom ušetřili každý živý organismus. A pohleďme jaké přírůstky! Nebo snad úbytky?! V sítích uvázlo na 59 rybiček, dvě želvy a jeden sumeček. Kdo dnes spočítá kolik, a kdo ví, jaký byl stav v minulosti. Někteří pamětníci? Jisté je, že do fontány proudí nový a stále kvalitnější pramen, jenž ji obohacuje a zvyšuje její úroveň. Odplavuje věci staré a nahrazuje je novými. Je to asi díky ustavičné prosbě našeho Amorka, který ve dne v noci prosí: „Paní mámo vstaňte, koledu nám dejte!“. A tak paní máma vstává, zlatou žílu dává a fontánka? Je to ona nebo není? Před očima se nám mění. V očích našich skví se jako rajský květ, kde vzít sílu, kde vzít dech. Snad je to sen? Či realita? Když každý den nás nová vítá. Co na to říci jen? Asi to bude jen ten sen.

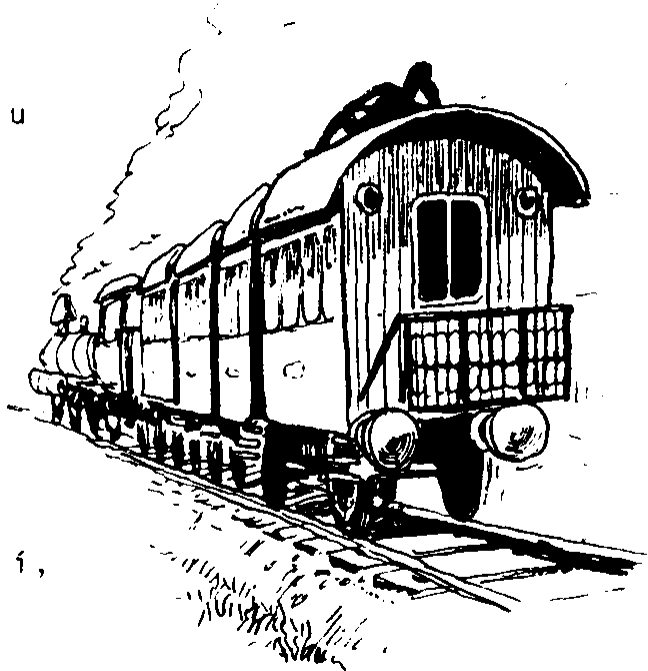
Nezbývá tedy než čekat, až blahodárný pramen života zazáří nad fontánkou a vše se ukáže v novém lepším světle řízeném digitálně.

incaricato del nutrimento
David Henzl

O výhodách Nepomucena

aneb Co to houká pod okny...

O výhodách české papežské koleje v Římě toho již bylo mnoho napsáno. Studium na papežské univerzitě umožňuje seminaristům nejen čas od času potkat světové odborníky v přednášených oborech, ale také množství spolužáků z různých zemí světa i různých řeholních komunit, se kterými sdílí školní lavice, jim umožňuje větší rozhled po šíři církevního spektra. Ve srovnání s ostatními českými semináři má Nepomucenum menší počet bohoslovců, takže život v něm má více komunitní charakter. To zase umožňuje alumnům, aby se vzájemně lépe poznali, a zároveň je nutí více žít jako jedno společenství.

Kromě všech těchto výše popsaných výhod má však Nepomucenum ještě jedno velké pozitivum, o kterém se však příliš často nemluví. Počítáme-li jej totiž mezi české semináře, kam rozhodně patří, můžeme o něm hrdě prohlásit, že má z nich ze všech nejlepší „železniční index“. Že nevíte, co to je?

Železniční index jsou dvě čísla oddělená lomítkem. První z nich ukazuje vzdálenost určitého místa od nejbližší železniční tratě, druhé číslo určuje vzdálenost tohoto místa od nejbližší železniční stanice. Ti z Vás, kteří jste v Nepomucenu nějakou dobu pobývali, mi dáte jistě za pravdu, že stačí vyběhnout na Piazza Zama a člověk už se může kochat pohledem na čtyřkolejnou trať, kde ve špičce projede za hodinu kolem dvaceti vlaků, jejichž houkání lze krásně poslouchat z oken Nepomucena. Do nejbližší stanice Roma-Tuscolana je to klidnou chůzí dvacet minut, takže o Nepomucenu lze hrdě prohlásit, že jeho železniční index je 122/1271 m. (Pro srovnání uvádím data ostatních našich seminářů: Praha: 739/2422, nejbližší stanice je Praha - Dejvice u metra Hradčanská; Olomouc: 1234/2187, za nejbližší stanicí je považována zastávka Olomouc - Smetanovy Sady; Litoměřice: 963/1241, nejbližší stanicí je Litoměřice - horní nádraží.)

Vydá-li se nepomucenský alumnus běhat do parku Cafarella, pak kromě kousku přírody může jeho zdraví prospěšnou činnost obohatit i pohled na vlakové soupravy, které poblíž projíždějí. Na světě totiž můžeme obdivovat mnoho krás. Zelenou louku s rozkvetlými květy, vysoké skalní štíty tyčící se někde nad obzorem či řeku šumící tichým údolím. To vše je krásné. Ale existuje

i krása, kterou člověk vytvořil svýma rukama. Zvláště v Římě máme možnost obdivovat kamenné kostely a monumentální paláce při pohledu na něž si říkáme, jak to jen někdo dokázal vymyslet. Do této skupiny krásy patří rozhodně také stroje, svědčící o lidské důmyslnosti a často i genialitě. A chceme-li se zaměřit právě na tento druh krásy, dříve nebo později dojdeme k závěru, že není nad to pozorovat jedoucí vlak nebo ještě lépe vlakem cestovat.

Začněme u vlaků nejrychlejších. Mohu potvrdit, že překonání byť i krátké vzdálenosti vlakem TGV, je zážitek na celý život. Krajina kolem Vás letí, auta jedoucí po dálnici podél tratě elegantně předjíždíte a sami téměř necítíte, že se pohybujete. Překonat vzdálenost mezi Římem a Benátkami za čtyři hodiny vlakem Eurostar taky stojí za to. Pomineme-li značný cenový rozdíl mezi letenkou a jízdenkou, pak při cestě vlakem nemusíte spěchat na letiště, procházet přísnými bezpečnostními kontrolami a ještě se k tomu obávat, že se kvůli špatnému počasí let opozdí. Pokud společnost Ferrovie dello Stato zrovna nestávkuje, dostanete se z centra Říma do centra Benátek přibližně za stejnou dobu. Avšak nejen rychlovlaky si zaslouží náš obdiv.

Při cestě vlakem EC, IC nebo i „obyčejným“ rychlíkem je na co koukat. Když se vlak kroutí v obloucích v horských údolích, můžeme z posledního vozu sledovat lokomotivu, jak odevzdaně táhne celou soupravu za sebou, v úrodných nížinách na dlouhých rovných úsecích zase můžeme pozorovat, jak se vlak snaží dosáhnout nevyšší možné konstrukční rychlosti. V zimě zase stojí za to pohled z okna vytopeného vlaku, který svou vysokou rychlostí rozvířuje sníh kolem sebe. Takový vlak většinu stanic projede rychlostí kolem stovky a Vy jen zahlédnete výpravčího s červenou čepicí, jak Vašemu vlaku salutuje, a snad ještě pár cestujících stojících kolem něho a čekajících na osobáček, jedoucí za Vámi.

Avšak i osobáček na málem zapomenuté regionální trati stojí za zmínku. Možná že právě on v sobě nese krásy nejvíce. Pomalu se rozjíždí z hlavní stanice po starých vyhybkách na svou trať, kde funí do kopce, skřípe v ostrých obloucích, hlasitě brzdí a před každým přejezdem zatroubí. Takový vláček má v sobě kus zvláštní pohody. Odevzdaně čeká ve stanici, až přijede protijedoucí vlak, se kterým se křížuje a v hlavní stanici čeká na všechny rychlíky, co se opozdí, i když na něj samého málokdy nějaký přípoj počká. A protože většinu jeho osazenstva tvoří lidé jedoucí do práce nebo do školy, mohl by se něco navyprávět o lidských radostech i trápeních, která za dlouhá léta své služby vyslechl...

Nepomucenum je výborný seminář pro každého. Ale pro milovníky vláček je to místo obzvlášť radostné. Až tedy, drazí alumni i exalumni, uslyšíte někde zahoukat vlak a nebo jím dokonce budete cestovat, zkuste v něm kromě jakési užitečnosti, kterou v sobě jako každý dopravní prostředek nese, vidět i krásu. Určitě se Vám pak bude lépe cestovat...

POJĎ A NÁSLEDUJ MĚ

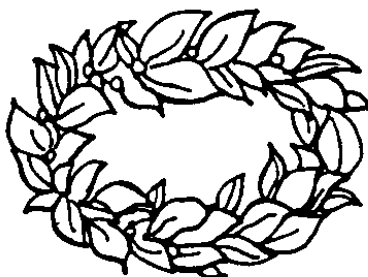
Být s Ježíšem, jít s Ježíšem, žít s Ježíšem se musí stát programem tvého života. Pro bytí s Ježíšem je potřebné zvolit si Jež rozhodně a definitivně! Tedy celou myslí, celou duší, celým svým srdcem a celou svou silou. Ježíš, tvůj Pán a bratr, neumí být pro svůj charakter, s nikým rozděleně, jaksi napolovic. On je celý Jediný, jedno tělo. A když někoho miluje, dává se mu bez jakékoliv výhrady! Od tebe očekává stejné jednání jako jedná On: touží být milován bez výhrad, celým srdcem a ze všech sil. On nezkoumá množství tvé lásky, ale chce všechnu lásku, která je ve tvém srdci. Tedy pro vznik daru musí být láska a láska nemůže být současně se zlobou. V srdci, ve kterém je zloba – zalíbení ve hříchu, nemůže být láska a tedy nemůže vzniknout dar, tj. dobro, které se nabízí. Jestliže ten, komu se nabízí dar je Bůh, tak je zcela nemožné, aby přijal darem srdce prázdné, bez lásky, plné nenávisti. Proto je nezbytné pro něj vše opustit, důvěřovat a zřít se zlého. Staň se pozorným a opatrným, jak On sám nám říká, protože věčný nepřítel spásy je vzpurný a houževnatý, když má odejít. A právě tehdy, když je donucený opustit srdce, bude vztekle hledat způsob, jak by mohl zůstat někde ve skoro zapomenutém koutku a bude slibovat, že nebude dělat nic zlého. Nebud' pošetilý, neboť není možné sloužit dvěma pánům! Kdo není s Ježíšem, je proti Němu.

Tehdy, když se zřekneš zlého, můžeš následovat Ježíše, který tě volá: „Pojď a následuj mě.“ Ale nezapomeň, že by nebylo možné zanechat všechno a vydat se za ním, kdyby na druhé straně nebyl Ježíš, který tě volá a čeká. Pojď, pojď rychle, říká Ježíš, pojď a neohlížej se zpět, pojď a dívej se jen dopředu: před tebou stojím jen a vždycky Já. Když tě Ježíš volá, běž rychle k Němu a jdi za Ním. Bud' hoden být s Pánem a jít s Ním, protože kdo položí ruku na pluh a ohlíží se zpět, není Ho hoden. Neměj strach, když ti Ježíš dá jít po hadech a zmijích, když tě povede temným údolím, když tě bude bičovat vítr a moře, když uslyšíš řev lva a sykot hada. Následuj Ho stále! Jdi pořád, také když jsi unavený, když bude tma a ty se budeš cítit sám. Jdi dopředu a zvedni se rychle, i tehdy když spadneš! Ježíš, který tě zavolal k následování, nemůže být nikde jinde, než před tebou.

Když ty budeš daleko od jeho nepřátel, On tě nechá odpočinout na svém srdci, odhalí ti svá tajemství, usměje se na tebe, udělá tě svým důvěrným přítelem a spojencem. Představí tě Otcí a dá ti pocítit jeho potěšení a zalíbení. A Otec tě bude milovat. Pošle světu také tebe, jako poslal svého Syna pro spásu svých dětí. A ty budeš mít nepopsatelnou radost, že jsi potěšením Otce, obrazem

Syna a nástrojem Ducha Svatého - a to vše pro pokračování jeho poslání ve vykoupení světa. Duch Svatý ti zapálí srdce láskou a naplní tě světlem pravdy, ohněm lásky a darem dokonalé služby Bohu, který žije v bratřích a sestřích. On učiní, že budeš jedno s Kristem, a s Ním tě uvede do trpící lásky, která si podmanila celý vesmír. Jak je krásné, okouzující a nádherné následovat Ježíše. Ty se také staneš Ježíšem, Ukřižovaným a Vzkříšeným. Budeš přemilým synem Panny Marie a Církve a tvému jménu budou dobrořečit z pokolení na pokolení. Pojď a následuj mě! Tak ti opakuje Ježíš, učiním tě rybářem lidí: na tvé lodičce tolik duší spolu s tebou přijde k Otci. Pojď a následuj mě... a budeš sedět také ty vedle mě ve slávě mého Otce, který je v nebi. Pojď a následuj mě!

Karel Orlita

Snad

pobavím

Snad trochu pobavím ty, kteří se již nějaký ten pátek zabývají nebo zabývali italštinou a ty z vás, kteří s tímto jazykem nemají zatím nic společného, přivedu třeba k inspiraci, proč se jím, totiž italským jazykem, zabývat.

Když se tak přehrabuji v italsko-českém slovníku, utkví tu a tam můj pohled o slovíčko dopředu či dozadu. Rád bych se s vámi rozdělil o pár drobtů:

Stolečku, prostři se!	Ecco tutto che la bocca desidera!
Na jedno brdo...	Liccio della stessa stampa...
Jeníček, Jenda:	Nanni
Víra, slib:	la fé
Kuňka:	la pelobale
Pampeliška:	il soffione
Jedlík, břichopásek:	il papalardo
Pomněnka:	il nontiscordardime (To je krása, co!)

Není bez zajímavosti, že v češtině „ten bagr“ je v italštině výhradně v ženském rodu, kdo ví proč? Já tedy ne! (la draga, la scavaltrice, la livellatrice, la ruspa.)

Doplň následující slovo, které má vnitřní souvislost s předcházejícími:

essere
abitare
l'abitante
l'abitazione
il domicilio
la mobilia
il bestiame
l'usanza
agile
l'erba
la cavalla
il torro
.....

(Správnou odpověď najdete na str. 37)

Petr Šabaka

PERU

Jednoho dne se do říše Inků vrátí bílí bohové, tak alespoň znělo proroctví. Místo toho přišel roku 1532 bývalý pastevec ovcí ze Španělska a během jediného roku zničil celou říši.

Plán Franciska Pizarra neměl v zásadě naději na úspěch. Pizarro chtěl s pouhými dvěma stovkami odvážných mužů dobýt obrovskou říši Inků – Synů slunce, sahající od ekvádorského Quita na severu až po Chile na jihu, dodnes považovanou za „nejmodernější“ vyspělou kulturu Ameriky. Inkové žili v malých vesnických společenstvích, půda patřila všem, a protože nikdo nehladověl, bývá incká říše označována také za první sociální stát na světě. Její obyvatelé stavěli dokonalá opevnění a zavodňovací zařízení, byli to vynikající zlatníci a lékaři, kteří již tehdy prováděli složité operace mozku.

Proti hrstce Španělů stanulo roku 1532 dvacet tisíc vojáků a přesto prohráli svou říši a svou kulturu s křesťanskými dobyvateli. Považovali Pizarra za jednoho z bílých bohů, kteří se podle legendy měli jednoho dne vrátit. Když pak tento domnělý bůh zajal Inku Atahualpu, byl odpor zlomen, ještě než se vůbec zformoval. Pizarro vtáhl jako vítěz do Cuzca, vyplnil město a zanechal je zcela zničené. Na jeho troskách vyrostly křesťanské kostely. Krvavý dobyvatel ze vzdálené Evropy byl zavražděn roku 1541 ve svém paláci v Limě....a právě Lima se stala mým určením.

Amerického kontinentu jsem dosáhnul 12. června léta Páně 2001. Byla právě zima, vanul vlhký studený vzduch, zařezávající se nepříjemně do kůže a to i přes hustou vrstvu oděvu. Ve světle reflektorů jsem procházel kordonem policistů až do vstupní haly letiště. Mohl jsem ujít něco přes jeden kilometr, únava začala stoupat a čekání na batožinu se zdálo věčností. Konečně nadešla poslední kontrola, byl to jakýsi dřevěný rám připomínající prototyp jednoho z prvních detektorů. Každý procházející byl povinen zmáčknout tlačítko, umístěné zhruba ve výšce naší kliky u dveří, objevilo se zelené nebo červené světlo (kousek dál seděl na židli celník, a s přepínačem v ruce rozhodoval jaká barva se komu ukáže) a teprve potom se dalo projít. Naskočila zelená a než jsem se vzpamatoval, stál jsem obklopen davem hotelových naháněčů a taxikářů. Nastal urputný boj, během

něhož mi několikrát nezbylo, než vyrvat taxikářům z auta má zavazadla a vrátit se do letištní haly, kde jsem marně očekával patera Serpu.

Usadil jsem se tedy v hale a pozoroval pomalu se rozcházející dav, až nakonec zůstala jen jedna slečna, vyhlížející někoho, kdo zřejmě nepřišel. Šel jsem se jí tedy zeptat, zda nečeká na mě; očividně tím byla uvedena do rozpaků, ale nečekala.

Noc se blížila k svému vrcholu, bylo tedy načase začít smlouvat s taxikáři a poohlédnout se po prvním noclehu na jižní polokouli...

Snad by se po tomto úvodu mohlo čtenáři zdát, že jsem vyrazil na tak dalekou cestu na vlastní pěst, ale spíše opak je pravdou. Během nominace nových kardinálů zavítal do naší české koleje pater Juan Meneses Serpa - bývalý to alumnus Nepumucena a právě při této příležitosti se zrodil plán poznat jeho pastorační činnost v Peru.

Bylo by mnoho co vyprávět, ale jelikož píši do bohosloveckého časopisu, omezím se tedy na to, co se ode mě očekává.

Následuje výběr z cestovního deníku

...následujícího dne, po noci strávené v hostelu, se přepravuji na Jr. Callao 624, kde mě již očekává pater Juan Meneses Serpa, v jehož farnosti mám strávit budoucí měsíc. Stejně tak jako na letišti taxikáři mě zde obklopily sekretárky patera Serpy. Všude pobíhalo spousta dětí a hluk rozléhající se po okolí dal tušit blízkost školy.

Zdaleka nemám představu, co všechno se skrývá za postavou patera Juana. Vstupuji do farní kanceláře a záhy zjišťuji, že slouží i jako školní kancelář. P. Juan je ředitelem místní školy s 2000 alumnů, ale to vše se dozvím později. Jsem ubytován v místním oratoriu – je zde několik pokojů pro hosty. Přichází sekretárka a za chvíli sedím vedle patera Serpy a poslouchám jeho interview, z něhož se dozvídám, že před 15 roky založil „comedor infantil“ kde se denně vydává strava pro 1800 hladových krků, dále se mluví o koleji, jíž je ředitelem. Kladu si otázku, jak celá tato mašinérie funguje?

Ráno sedím ve školní kanceláři a zdravím přicházející profesory. V 7:30 je nástup části alumnů na nádvoří, kde zformováni v řadách podle tříd zahajují den modlitbou: nejprve ve španělštině, pak v angličtině. Všichni jsou oděni ve stejnokrojích a jednotlivé barvy v Limě prozrazují, kterou kolej student navštěvuje. Přichází P. Serpa a zdraví všechny alumnů, oni ho zase zdraví jako svého otce. Není divu, vždyť je v celém Peru jediný, kdo živí bezplatně tolik dětí. Oznamuje žákům zítřejší návštěvu kardinála u příležitosti 15. výročí založení dětské jídelny. Po ukončení modlitby a přečtení několika nápisů v „quechua“, jejichž význam je: nebudeš krást, pít apod., se žáci za zvuku bubnů rozcházejí do tříd.

Vůbec hudba silně doprovází místní život. Skoro při každé mši sv. přichází procesí nesoucí vyobrazení nějakého světce za zvuku bubnů, píšťal a trub.

Na zítřejší den jsem byl vyzván vzít si kleriku, ovšem zde je nutno udělat malou odbočku, protože kleriku jsem nepřivezl pro nedostatek místa v krosně.

Večer nás čeká ještě osm křtů a tentokrát jen čtyři mše svaté. Jsem unaven již při druhé, ale otec Serpa naopak tvrdí, že právě při té poslední je nejvíce koncentrován. Jen si říkám, když toto je všední den, jak bude teprve vypadat neděle?

konec citace deníků

Na tomto místě nebude od věci seznámit vás s postavou patera Serpy.

Krátce po svých římských studiích byl ustanoven farářem ve druhé nejstarší farnosti v Limě, u svatého Sebastiana, kde byli mezi jinými pokřtěni svatá Růžena a svatý Martin De Pores. Přestože se tato farnost nachází v těsné blízkosti centra, připomíná spíše chudinskou čtvrť. Jediná budova postavená z cihel je jedna ze dvou škol založených P. Serpou. Na všech oknech jsou mříže, například do obchodu nikdy nevkročíte, prodavač vám podá veškeré zboží přes mříž. Ve večerních hodinách se zde nesmí vycházet na ulici, neboť všude postává zdrogovaná mládež, a když tam náhodou zabloudí policie, dochází k dost závažným střetům; cizince v této čtvrti nepotkáte.

A právě na území této farnosti se odehrávala většina mé činnosti. Každý den jsem zde byl účasten okolo 10 mší svatých. Následovaly jedna za druhou, jak na běžícím pásu. Při těch posledních jsem se nezmohl než na drmolení desátků růžence. Takový koloběh následoval den co den. Dopoledne jsem doprovázel patera Serpu a od 16:00 již následoval maratón mší svatých. Kostel byl neustále zaplněn, snad i pro to, že tato farnost byla vyčleněna pro *quechua* mluvící obyvatelstvo. Přicházeli tedy jak tradice velí za zvuku bubnů a píšťal a v procesí nesli sochu některého světce; ohňostroj po mši svaté nebyl rozhodně výjimkou.

Druhá ze škol založených p. Juanem byla dívčí, tam jsem se bohužel až zas tak často nedostal. Nicméně odpovídala zhruba naší rodince, jen přítomnost policistek dodávala škole spíše vojenský ráz.

Večer jsem se mohl pohybovat pouze s přidělenou policistkou, kterou mi otec Juan propůjčil z dívčí školy; za setmění jsme procházeli různé čtvrti, jak vystřížené z amerických seriálů: ohníčky na ulici okolo nichž se mačkali stojící lidé. Všude pobíhala spousta malých dětí a pokřikovaly „*gringo*“ – běloch, to označení používají pro každého, kdo je bílý. Po cestě jsem si musel dát pozor na takzvané naháněče autobusů; byli schopni vás vecpat do vozu, i když jste nikam nechtěli jet a nebo jste měli namířeno na opačný konec města. Mezi jeden z největších zážitků v Limě patří návštěva tržiště. Jen málokomu se podaří je

projít, aby nebyl okraden. Protože jsem u sebe zrovna nic neměl, tak jsem se rozhodl toto riziko podstoupit, jen policistka se trochu zdráhala, ale ona vůbec měla ze všeho velký strach, neměla prostě dobrodružného ducha.

Přednost v jízdě v Limě určoval hukot silnějšího klaksonu, otec Serpa měl ovšem i jiné řešení: zapnul prostě houkačku a už jsme valili, takto jsme se dostali všude včas.

Dva dny před plánovaným odjezdem do Arequipy, propuklo v této oblasti zemětřesení. Usoudil jsem tedy, že by bylo rozumnější letět do Cuzca a skutečně, přiletěl jsem do sluncem zalitého městečka ve výšce skoro 4000 metrů. Ubytoval jsem se v semináři, kde kdysi dělal rektora p. Serpa.

Na druhý den ráno, po dopravní nehodě našeho autobusu a za nezvyklého chvění půdy, zemětřesení dosáhlo až sem, jsem se pustil společně se spirituálem do poznávání četných pozůstatků incké kultury. To, že několik dní po zemětřesení neustále prší, jsem poznal na vlastní kůži dost citelně. Ani večerní sprcha mi nepřinesla úlevu. Po semináři je totiž rozvedena pouze studenou voda, stejně jako v Nepomucenu. Ve sprše je na trubce přídatné zařízení určené pro ohřev vody, nikdo mi ovšem nepověděl, že celý tento mechanismus nefunguje, tak očekávajíc tepou vodu jsem dostal akorát elektrický šok. Naštěstí sprcha byla tak malá (1x1 metr a to se zde ještě nacházelo umyvadlo a záchod), že jsem se stačil trefit do pojistek. Z tohoto zážitku vyplynulo mé rozhodnutí se po dobu pobytu v Cuzcu nesprchovat.

Vrcholem návštěvy byla cesta na Machu Picchu, které se před staletími nepodařilo Španělům objevit. Nalezl ho až Hiram Bingham, když, jednoho červencového dne roku 1911, po mnohaletém bádání objevil „ztracené město Inků“ na prahu amazonské džungle. Celý komplex paláců, obytných domů, náměstí a teras spojených schodišti byl vystaven až v 15. století. Všeobklopující zeleň a ony dvě charakteristické homole, tyčící se nad skalním městem, umocňují velkolepost stavby. Inkové dokázali harmonicky včlenit stavbu do okolí, což se ovšem nedá říci o dnešních Peruáncích, jež zde nastavěli hotely s do očí bijícími červenými střechami.

Bylo by ještě mnoho, co by se dalo napsat, ne všechno se ale hodí k sepsání, snad bych mohl ještě povyprávět jak z hořčičného zrna vyrostl strom a jak se rodí ze sběru papírů budovy škol. Právě tak začal pater Juan Serpa po svém návratu do vlasti ve své první farnosti sbírat kartóny, odevzdávat je ve sběrně a za utržené peníze postupně nakupovat pozemky, k budování jídelny, školy, lékařské ordinace a spousty dalších věcí. Zdá se to nemožné? Ani já tomu zprvu nevěřil! On však jak „blázen“ sbíral dál, až si jeho aktivity všiml prezident a vydal zákon, podle něhož všechny továrny v Limě musely odevzdávat kartón farnosti Montserrat.

Snad to byla vize, jež mu ukazovala směr, i když těžko dnes mluvit o lidech s určitou vizí; takových je na světě málo, natož pak v církvi. Přesto, a možná právě proto, si byl po svém příchodu do Limy vědom nutnosti výchovy;

založil tedy nejprve jídelnu a pak školu, kde by se zároveň se studiem dostávalo žákům přípravy pro život, křesťanské formace.

V jedněch novinách jsem četl jeho slova: „Nikdo není tak chudý, aby nemohl nic dát a tak bohatý, aby nikoho nepotřeboval“. To je jeho zkušenost, já k tomu jen dodám, že je člověkem hluboké víry a té si na něm cením nejvíce.

ThNic. PhNic. Pavel Lazárek

Milí bratři, chtěl bych se s vámi rozdělit o drobnou reflexi, kterou zažil snad každý na počátku svých studií v Itálii.

Když jsem přijel do Nepomucena, již jsem trochu italsky mluvil, ale studovat v jiném než mateřském jazyce: „Jak tohle dopadne? Přežiji alespoň jeden rok? A co zkoušky? Musel by se stát zázrak!“

Po exerciciích se celý běh života poněkud zrychlil: vystát fronty při zápisu na Universitu, první přednáška, druhá přednáška, červený v tváři a s třesem v kolenou kupuji svá skripta, seznamuji se s prvními spolužáky z druhého konce zeměkoule a tak dále.

A již se blížím k tomu, co vám chci vlastně říci. Ať už sedím na přednáškách nebo se snažím nějak zorientovat v textu, moc tomu zatím nerozumím. Uvědomuji si, jak si najednou všímám i věcí, které jindy přejdu.

Na zaujetí, gestech i na toku přednášení některých profesorů poznávám, jak mají svůj obor rádi a jak chtějí, abychom si ho zamilovali také. Když koukám do skript, snažím se pochytit, co mi chce autor sdělit, najednou mezi odstavci nesrozumitelných slov vidím například větu: „Cristo è risorto!“ Zvolám: „Tomu přeci rozumím: Kristus byl vzkříšen!“

Tak se mi ať už přednášky nebo hodiny samostudia stávají meditací nad základy mé víry. Víry v Krista ukřižovaného a vzkříšeného. Jsem si vědom odlehčeného tónu, kterým píši tuto malou zkušenost, ale věřte mi, je tomu opravdu tak.

Petr Šabaka

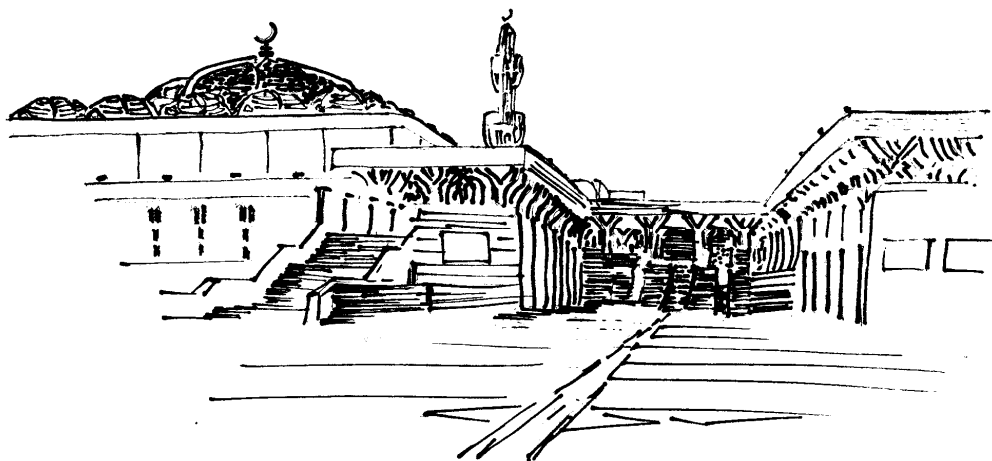
FATA MORGANA

Pro obyvatele pustin bývají třepotavé přeludy běžnou skutečností, ale nám jsou známe jen díky Otcům pouště. Sami spatříme spíše kousky šustivého papíru poletujícího ve větru a obnaženou plakátovací plochu. Něco po špetkách přibližuje širokový spad a podivné postavy ve splývavých kaftanech. Zůstáváme však ochuzeni o to, že nikdy nezaslechneme hlas volající na snídani a neucítíme vůni pouštní krysy pečené na velbloudím trusu.

Žijeme v příliš moderním světě. Je těžké vysnit si vílu v západních krajích, kde lidé netrpí hladem ani nedostatkem společnosti, kde zahrady pravidelně skrání průzračné vodní kapky a kde *lidová demokracie* - pojem dokonalého soužití nahradil *černooké hurisky*, které pečují o moslemína.

Závan jiné kultury jsme mohli pocítit při návštěvě mešity. Bylo sice třeba určitého odhodlání kvůli nešťastným událostem v Americe, ale nezaznamenali jsme žádné změny; děti přicházeli na výuku arabštiny a hosty vítal Adam ibn Ibrahim ... (končilo to asi hadži Halef Omar). Ani mu nevadilo, že tam páchla katolická noha a klidně se věnoval skupině bohoslovců, seminaristovi a manželům Hruškovým¹. Ostatně i místní imán má vstřícný postoj, když se 11. října modlil v Lateránu spolu s ostatními za oběti útoků.

Jen průvodce italského klubu *Conoscere il Bel paese* měl dost

nestoudnosti provokovat mírumilovné muslimy britským renegátem, kterého by i nefantik nejradši zabil. Nemohu tu nezmínit pokus o ďábelský rým Salman Rushi-ho při kulinářském pokusech: „Hřib, jedna báseň“.

Poznání nového vždycky obohacuje, proto jsme projevíli zájem o zpěv sůry. Modlitební tón a směr, uklánění a ornamenty nám vykreslily kulturu tak blízkou i naší tradici. Allah akkbar! Ještě tak tu krásu doplnit pravdou a vznešeností křesťanské nauky!

Vyvrcholením pak byla prohlídka s dcerou jordánského krále a je třeba podotknout, že evropští vizážisté odvedli dobrou práci. Při vřelém loučení ještě mávala Pavlovi L., on však nevěděl, zda se musí pokřičovat. Vzbudila v nás zájem o státní představitele, ale program v Nepomucenu nám neumožnil další

¹ muž je zahradní architekt plzeňské diecéze a projektant nepomucenského parku

setkání ani s norskou královnou ani s americkým ex-prezidentem (Chelsea je stejně husa). Dodnes pak litujeme, že nám ostych zabránil požádat o příspěvek na opravu spadlého stropu, když vyvíjejí v Evropě takovou budovatelskou činnost. A tak kromě našeho skromného časopisu vzkvétá zatím počítačová místnost a zahrada. Což je samozřejmě myšleno obrazně. Ale jak říká smrt: co na srdci, to na jazyku.

Marek Slatinský

Az já budu svatý...

Bylo, bylo, v jedné jeskyni u Subiaca začal poustevničit mladý muž jménem Benedikt. Po nějakém čase, jednoho dne, spatřil, jak se k němu blíží nějaká postava. Jakmile neznámý Benedikta uviděl, zvolal : „Bud’ zdrav, bratře, aleluja.“

„Aleluja“, odpověděl Benedikt prostě.

„Jsou velikonoce, víš?“, pokračoval cizinec a vybaloval ze šátku různé věci k jídlu.

„Ano, dnes jsou velikonoce, protože jsi přišel ke mně.“

„Ale ne, dnes jsou skutečně velikonoční svátky, a proto mě Pán poslal za tebou. Ráno jsem odsloužil mši svatou, zasedl k obědu a tu jsem uviděl v duchu, jak ty tady pojídáš bobule a zazněl mi hlas: ‘Jdi se rozdělit s mým služebníkem.’ Tak jsem se zvedl a šel a teď jsem tu.“

Večer byl Benedikt naplněn ohromným úžasem nad něžnou pozorností Pána, který má sečteny všechny vlasy na naší hlavě a který nedá ani ptáčetí trpět hladem. /Z knihy Svatý Benedikt/

Proč o tom píší? Chci vám vyprávět jednu příhodu, která se mi stala při jednom z mých výletů do okolí Florencie, kdy jsem zažil taky takový malý úžas. Chci to napsat do Brázdy, aby, až bude někdo připravovat podklady pro mé svatořečení, mohl čerpat ze spolehlivých pramenů. Vše se událo takto.

Jednoho pátečního odpoledne jsem se vydal z Florencie do hor. Měl jsem dost jídla, spacák, pláštěnku, dobré boty, zkrátka vše, co je potřeba pro takový výlet. I počasí mi přálo. Řidič prvního auta, které jsem stopl, mi poradil, abych nechodil do Reggella, ale abych jel autobusem do vesnice Vallombrosy, která už je hodně vysoko v horách. Poslechl jsem a o půl sedmé jsem byl na místě. Zeptal jsem se na další cestu domorodce, který mě pro jistotu popovezl svým fiatkem ještě o nějaké výškové metry výš. (Zde prosím svého ctěného životopisce, aby se neptal na svědectví o mě Marka Kozáka, pro kterého je takovéto vyvážení se na hory podvodem a ne Boží pomocí – touto interpretací by se mohlo mé svatořečení zbrzdit, ba co víc úplně zastavit, a to by jistě žádný

z věrných Čechů nechtěl.) Vystoupil jsem z auta a za půl hodinky jsem se už kochal západem slunce na Monte Secchieta.

V tu chvíli se i ke mně začala přibližovat tajemná postava. Byl to muž a navíc, jak jsem později zjistil, člen třetího řádu karmelitánů a ctitel pražského Jezulátka. Když zjistil, že jsem z Čech, že jdu na čundr a že chci spát v lese ve spacáku, rezolutně prohlásil, že to nepřipadá v úvahu, protože je tu zima a divá zvěř.

„Nastup!“ dodal nakonec tónem, který nepřipouštěl odmítnutí. Tak jsem nastoupil do jeho auta a on mě svezl zpět do Vallombrosy. Na konci cesty, když jsme se navzájem trochu poznali a pomodlili se slavný růženec, mě předal do rukou vallombroských benediktýnů. Po hojné večeři mě bratr Andrea zavedl do mého pokoje, kde jsem /ale fakt/ pocítil velkou radost nad tím, jak se Pán stará a dává mi často tady na zemi to, co si sice dovedu představit, ale často to nečekám.

Nakonec ještě několik rad pro tebe, můj drahý životopisče:

- Můj výlet do hor interpretuj jako moji nesmírnou touhu po samotě prožité na hoře s Pánem v modlitbě.
- O všech, kteří mi pomohli, zvláště o tom posledním třetířádníkovi karmelitánském, mluv jako o Božích mužích nebo o andělech, kteří mě provázeli v Různých podobách už od mého mládí.
- Sestav také nějakou vznešenou modlitbu, kterou jsem vyslovil, když jsem se na hoře obdivoval západu slunce – ať je to ale modlitba k Bohu Stvořiteli a ne ke Slunci, aby mě kongregace pro svatořečení neobvinila z pohanství.
- Těch věcí, které jsem nesl v batohu, nemusíš jmenovat tolik.
- Pro dokreslení můžeš dodat, že to bylo na svátek svatého Matouše, jehož evangelium jsem cestou rozjímal a na jehož přímluvu jsem byl nakonec podivuhodně zachráněn před zimou a před spáry divé zvěře.
- Taky se nikde nezmiňuj o tomto článku. O mojí bezbřehé touze po svatosti života a po setkání s Pánem na věčnosti mluvit můžeš dle libosti.

Můj drahý životopisče a všichni, kteří před kongregací dosvědčíte moji svatost, jestli všechno klapne, jak má, věřím, že na oplátku dostanu do nebe já vás.

Jindřich Čoupek

Chvála staré dobré češtiny

Každý, kdo vezme do ruky nějakou česky psanou knihu z dob c. a k. monarchie nebo z první republiky, je nejprve překvapen archaismy tam užívanými a snad se jimi nemůže ani prokousat, ale když se mu to (dej, Bože) podaří, shledá úžasné bohatství slovní zásoby a nádherných obrátů, které se již v dnešní češtině nevyskytuje. Zkusmo se podívejme na jazyk, kterým překládá roku 1909 „*Liber regulae pastoralis*“ sv. Řehoře Velikého P. Klement Kuffner, farář u sv. Víta v Praze: „Mívajíť to za rozkoš, když zaměstnání je umořuje, a za lopotu si počítají, když v záležitostech zemských pracovati nemohou. A poněvadž se z toho těší, když je hlomoz světský zabavuje, stává se, že ničeho nevědí o věcech duchovních, kterým měli jiné vyučovati. A tak chřadne beze vší pochyby také život podřízených, jemuž ve snaze o duchovní prospěch, jako překážka na cestě, ku pohoršení bývá příklad představeného jeho“.

Šťavnatost a údernost takového jazyka je nasnadě. Čeština našich předků dovedla také vyjadřovat různé nuance, jichž bychom se dnes již ztěžka dohledali. Tak například název geniálního díla J. S. Bacha „*Musikalisches Opfer*“ se nepřekládal jako „Hudební oběť“, nýbrž jako „Hudební obětina“. *Quis bene distinguit, bene docet*: oběť je úkon, čin, zatímco obětina je to, co se obětuje. Podobně také název nejslavnější opery buffy od G. Rossiniho „*Il barbiere di Siviglia*“ se nepřekládal jako „Holič sevilský“, nýbrž krásným „Lazebník sevilský“ (nikoli však senilní).

Velmi vynalézavá jsou také přízviska panovníků. Philippe le Belle není Filip Hezký nebo Pěkný, nýbrž Filip Sličný. A to nemluvíme o Pippinovi Krátkém, Karlu Tlustém nebo Janě Šílené (ta má zatím svůj *pendant* v celkem sympatické husitské biskupce Janě Šílerové).

A konečně: co říkáte tomu, že naši předkové se modlili předposlední prosbu Otčenáše slovy: „a neuvod' nás v pokušení“. Jestlipak ještě máme cit pro to, že neuvod' není ani neuvod', ani neuváděj?

Stanislav Příbyl

Volební boj

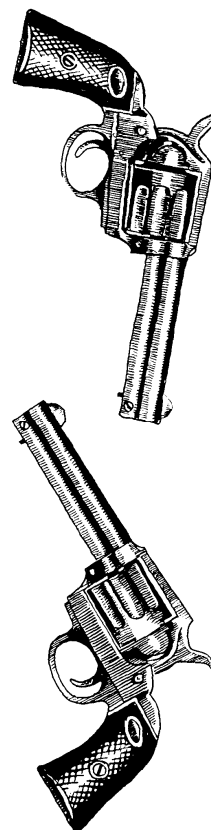
Volební boj vskutku ukrutný a napínavý zažily šedivé zdi lateránské Alma Mater dne 17. října 2001. Šlo o obsazení postů studentských zástupců

v institucích jako akademický senát, rada teologické fakulty a rozličné komise. Začátek celé akce sliboval klasickou nudu podobných akademických počinů: projev rektora univerzity, projev děkana fakulty, projev generálního sekretáře (vzduchem létají fráze již omšelé tak častým používáním), skrutinia prvních voleb: jména volených čtená nahlas skřípavým hlasem Mons. Michelettiho ze *všech* hlasovacích lístků... Snad pro tuto všeobímající nudu a pocit marnosti nad ztrátou dalších dvou hodin života se nepomucenští zapojili do volebního boje. (*Poznámka redakce:* Hlavním důvodem toho, že postavili svého kandidáta, samozřejmě byl jejich zodpovědný přístup k věcem veřejným, což je většině našich čtenářů jasné.) Takže v okamžiku, kdy se přihlašovali kandidáti pro volbu tří zástupců do fakultní rady, zvedl svou pravici i Michal Umlauf, podnícený naším jemným leč vytrvalým a soustavným nátlakem. Jeho typicky české jméno pobavilo všechny přítomné italské studenty a jenom fakt, že jej neuměli napsat, natož vyslovit, jim zabránil, aby zvolili jeho nositele již v prvním kole.

V prvním skrutiniu totiž byl zvolen pouze jeden ze tří zástupců: stal se jím kandidát podporovaný klikou Římského semináře. Voliči se totiž dali rozdělit na tři skupiny: příznivce římského semináře, skupinu okolo Komunity sv. Karla Boromejského a letos tak početné Nepomuceno. Druhé kolo voleb bylo předznamenáno kartelovou dohodou Komunita sv. Karla – Nepomuceno o vzájemné podpoře kandidátů. Napětí v aule roste: všichni počítají hlasy svých i cizích kandidátů, vzrušeně pokřikují jejich jména a stále rostoucí počet hlasů, které dostali, a jsou plni nervózního očekávání: „Jak to dopadne? Vyhraje ten náš?“ Po druhém kole byl zvolen kandidát komunity sv. Karla. Napětí uvnitř české kliky vrcholí. Zbývá totiž už pouze třetí skrutinium, v němž volba bude probíhat ne nadpoloviční většinou, ale většinou prostou. Podaří se nám našeho kandidáta prosadit?

Štěstí stálo na naší straně: díky podpoře komunity sv. Karla a díky tomu, že se Italové konečně naučili napsat ono magické slovo Umlauf, byl Michal zvolen. Nezbyvá nám, než gratulovat a vyslovit tuto gratulaci i jménem našich čtenářů. Jeho jméno se připojilo k řadě slavných Nepomucenských, kteří se na Lateránu aktivně podíleli na práci pro Univerzitu na místech nejrůznější úrovně. Zdálo se, že česká přítomnost v lateránských strukturách je hudbou minulosti, ale snad tato první vlašťovka svědčí o tom, že opak je pravdou.

Při psaní tohoto příspěvku se mi přesně vybavuje ona radostně a soutěživě vypjatá atmosféra, která nás všechny strhla a vnesla do víru událostí. Krátce po volbách jsem si uvědomil, že politické nadšení může být opravdu nebezpečné pro toho, kdo se má věnovat službě království nebeského. A tak mi nezbyvá,

než znovu vyznat moudrost církve, která zakazuje svým kněžím aktivně se účastnit stranického života: je pravděpodobné, že by přestali být *jejími* kněžími.

-tp-

(O JE DIALEKTIKA?)

Člověk odedávna toužil být obratný v tom, co je mu jako člověku vlastní - v řeči. Již ve starém Řecku se umění ovládat řeč stalo nástrojem velice silným - právě díky dialektice. Schopnost obratného řečnictví, logické uvažování a rychlá argumentace, to vše patřilo ke každému slušnému vzdělání.

Ze zkušenosti víme, že jsou okamžiky, kdy se člověk dostane při rozhovoru do slepé uličky, ocitne se v situaci, kdy by měl svému kolegovi dát za pravdu. Jsou to chvíle někdy velice nepříjemné, zvláště pokud nám záleží na obhájení vlastní pozice. Co dělat ve chvíli, kdy soupeřovy argumenty hovoří proti našemu názoru, a my jsme skálopevně přesvědčeni, že máme pravdu? K tomu může pomoci několik následujících rad:

1. Osvojte si zásadu, že téměř každou skutečnost lze při vhodném složení věty užít jako argument pro i proti. Uvedu příklad: Mé nové auto je plodem mé píle, prozíravosti a chytrosti. Sousedovo nové auto může ale být překážkou pro život evangelijní chudoby. Skutečné umění je říci takováto opačná tvrzení během jediné věty, aniž si toho protivník všimne. To ale vyžaduje letitý trénink.

2. Není nutné vždy říkat pravdu celou. Lepší je vybrat jen tu část, která je vhodnější pro naši diskusi. Není potřeba vysvětlovat složitou situaci někomu, kdo by celý kontext stejně nepochopil.

3. Pokud je dotyčný vázán nějakým pravidlem či řádem, není od věci mu některý paragraf připomenout. Lepší je v této situaci najít pravidla obecnější, ta se mohou aplikovat na různé situace a lze je vytknout prakticky kdykoliv.

4. Pokud docházejí argumenty věcné a logické, je možno přesunout dialog do roviny teo-logické. Zvláště pokud protivník není kovaný v moderních teologických pojmech, brzy se v našem argumentování ztratí. Od věci není ani zacitovat vhodnou větu z Písma svatého. Pokud byla náhodou myšlena v jiném kontextu, nevadí, zde jde o dobrou věc - o pravdu.

5. Někdy je vhodné upozornit soupeře na nějaké křesťanské ctnosti, které mu pravděpodobně schází. Prakticky vždy schází při rozhovoru např. pokora; pokud jde o majetkové záležitosti, je potřeba připomenout Kristovu výzvu k chudobě; pokud se dialog odehrává na poli osobních sporů, můžeme dotyčnému vytknout nedostatek mírnosti a přehnaně kritický pohled.

6. V případě, že se protivník stále snaží bránit a v teologické ani duchovní hantýrce se neztratil, nezoufejme, je zde ještě zásoba argumentů - a to v rovině

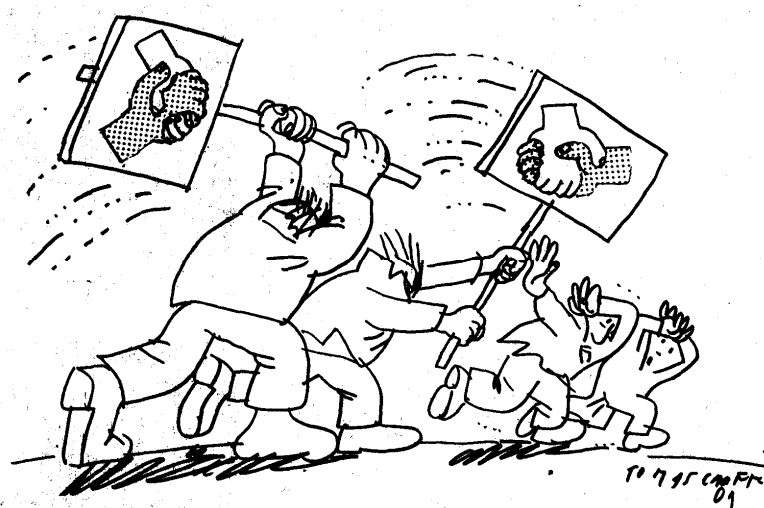
morální. Jednoduše protivníkovy postoje označíme za morálně pochybné, rozhovor můžeme zakončit např. větou: „Nechápu, jak si tyto věci můžeš odůvodnit ve svém svědomí.“ Pokud mu ani to nestačí, je jen jediná možnost - jeho svědomí je příliš volné a nesprávně formované. Na toto tvrzení již není možné odpovědět logickým argumentem.

7. Tímto výčtem náš arsenál ale nekončí (výraz „arsenál“ užívám pouze v kladném slova smyslu - vždyť celkově jde o obhájení pravdy). Zatím jsme se pohybovali na rovině argumentační. Proti velmi schopným řečníkům lze (jen v případě, že je to opravdu nutné) přejít na rovinu psychologickou. Různými změnami hlasu, emotivním zvýšením či zesílením, nebo naopak procítěným ztišením, lze dosáhnout psychologického efektu, při kterém se automaticky zvyšuje síla našich argumentů. V tomto prostředí lze používat i složitějších logických přeskoků a smyček. Protivník zpravidla není zvyklý na psychologicky náročnější prostředí a po chvíli rezignuje.

(8) Pro prostředí, kde je silně vyvinuta hierarchická struktura, lze často použít tzv. „argomento finale“ - potřebu poslušnosti vůči nadřízeným.

Pozn.: Kdo by ale přeci jen chtěl protivníkovy názory brát v úvahu a trochu o nich i uvažovat, ten necht' se těmto ne vždy užitečným radám raději vyhne.

Štěpán Glac

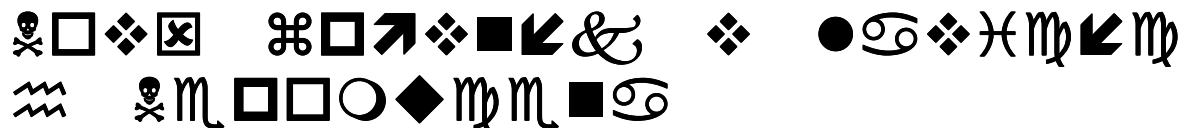
Spánek

Větve stromů
slézají nebesa,
jíní čas.
Hranice srdce se šíří,
až k pobřeží,
tam se zastaví,
shlédnou své zrcadlo
a padnou do hlubin,
kde je žádná z hvězd
již nezraní.

Sobotní listopad

Ticho jsou
zvony věčného města,
tak blizoučko jsou ti
jak šlépěje,
co mezi sebou se minou.

Ticho je květina
ve skalním rozpuku,
je slunce a slza,
co skálu rozetnula.

Bude se vám to jevit jako neuvěřitelné, ale událost, o níž bych vás chtěl zpravit, se opravdu stala. Zvěstuji vám radostnou zvěst:

„Habemus Cantus selectos novos!“

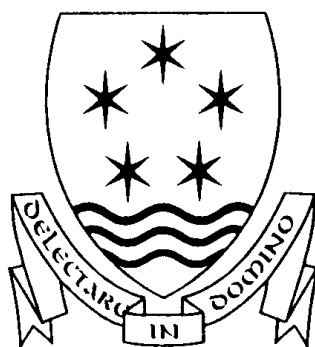
Za modrou vazbou se znakem Nepomucena se skrývají nejrůznější hymny, kantika, žalmy, ordinaria, litanie a vůbec podivuhodné množství krásných „slovo-melodií“, které povznáší ducha lidského k Božímu trůnu, aby směl být účasten nebeské liturgie již v čase očekávání. Slovo, které bylo na počátku u Boha, určitě nebylo mdlé a mlčící, ale zpívající. Zpěvem opětovalo díky Ústům, jež je pronesla. Na cestě k tomuto zpívajícímu Slovu je vskutku radostí otevřít knížku zpěvníku.

Takový zpěvník se však nevytvoří sám od sebe, a tak bych chtěl za všechny nepomucenské poděkovat Tomáši Parmovi, který neváhal dát svůj tolik drahocenný čas pro tak důležité dílo. Krom toho patří dík P. Stanislavu Příbylovi za pomoc při výběru písni a otci rektorovi za technickou spolupráci.

Michal Umlauf

· odpověď ze str. 23: Přibyslav

pozn.: Použitá slova jsou vyjmenovaná slova po „B“

Romae 2001

GRATULACE

ke kněžskému svěcení

P. Miloš Mičánek - 30. 6. 2001

P. Pavel Klouček - 30. 6. 2001

P. Pavel Semela - 16. 6. 2001

k jáhenskému svěcení

Jan Houkal - 18. 8. 2001

Angelo Scarano - 18. 8. 2001

k získání doktorátu z civilního práva

P. Stanislav Příbyl

k dosažení doktorátu z pastorální teologie

P. Petr Žurek

k ukončení licenčního studia liturgiky

P. Jan Kornek

k výročí 65-ti let kněžství

P. Josef Wallouschek - 19. 12. 2001

k výročí 50-ti let kněžství

P. Josef Krejčí - 22. 12. 2001

Mons. František Rýpar - 23. 12. 2001

k výročí 40-ti let kněžství

Mons. Karel Skalický - 23. 12. 2001

P. Jozef Viater - 23. 12. 2001

P. Josef Šach - 23. 12. 2001

k výročí 85-ti let života

P. Antonín Roh - 8. 8. 2001

k výročí 80-ti let života

P. František Štaud - 23. 12. 2001

